

25.32x34.23	1/3	1 עמוד	הארץ - גלריה	29/05/2019	68612351-2
תוכן/ערוץ יס דוק YES יס שידורי לוויין יס - 103681					

הארץ

www.haaretz.co.il

יום רביעי כ"ד באייר תשע"ט
29 במאי 2019

גלריה

"משהו עמוק חסר למחנה שלנו ועלינו להיבנות מלמטה", אומר **דב חנין**, נמרץ ואופטימי כתמיד. עם הקרנת הסרט "החבר דב", שיעלה בבתי הקולנוע ובהמשך ביס דוק, מסביר חנין למה פרש מהכנסת ומה לימדה אותו בנעוריו המורה מהלח"י

"יכול להיות שנפסיד, אבל שווה לתת פייט"

נטע אחיטוב

צילום: מגד גוזני

נה עובדה מפתיעה על דב חנין: הוא מתרגש תכופות ולא אחת מויל דמעות של התרגשות. זה מפתיע כי התדמית הציבורית שלו היא של אדם שקול ורציונלי, שפחות נוטה לרגשות. אבל בסרט הדוקומנטרי החדש על חבר הכנסת היוצא, "החבר דב", מגלים הצופים שזה לא נכון. בסרט היפהפה, האינטימי, המרגש והמשעשע הזה נראה חנין בוכה פעמיים. פעם אחת כשלא הצליח למנוע את הפינוי של תר שבי גבעת עמל בתל אביב, על חר רבות הכפר הפלסטיני ג'מאסין. התושבים הנוכחיים הועברו לשם על ידי המדינה כדי לתפוס את מקומם של פלסטינים שברחו או הוכרחו משם במלחמת תש"ח. עכשיו, משהפך האזור למכרה נדל"ני מפתה, הם מפונים מבי תיהם בכוח. חנין עצוב מזה, באמת עצוב. במהלך הפינוי, צועקת אחת הנשים המפונות על השוטרים: "מה אנחנו עריבים?", וניכר שהמ שפט הזה גם הוא כואב לחנין, אבל זה לא מפחית מהצער שמעור רר בו הפינוי של אותה אשה. הדי מעות שלו אותנטיות, והן מלמדות עוד עובדה על חנין – הוא באמת

26.19x33.24	2/3	2	עמוד 2	הארץ - גלריה	29/05/2019	68612370-3
תוכן ערוץ ים דוק YES ים שידורי לוויין ים 103681						

המשך עמ' 1

דבק בצו המצפוני שקבע לעצמו ושעליו הוא מכריז במהלך הסרט: "לא פותרים עוול אחד על ידי יצירת עוול חדש".

את הסרט יצר הבמאי הדוקומינטרי נטרי ברק הימן ("הריקוד של אל" פונסו", "גשר על הוואדי", "מי יאהב אותי עכשיר") - גילוי נאות: אנחנו קרובי משפחה - יחד עם הצלם והבמאי אורי לוי, וערכה נילי פלר ("ואלס עם באשיר", "גן עדן", "המוזיאון"). הוא משתתף בימים אלו בתחרות הרשמית של דוקאביב, ומשבוע הבא יוקרן בבתי הקולנוע לב ובהמשך השנה ישודר בים דוקו (שיחד עם הקרן החדשה לקולנוע וטלוויזיה, היה הגוף שתמך בהפקה).

הצופים עדים לדמעותיו הזולגות פעם נוספת במהלך פגישת פרידה בינואר השנה משותפיו הערבים ממפלגת "הרשימה המשותפת". הוא פורש מהכנסת אחרי 13 שנות פעילות ורגע לפני עזיבת המשכן, הוא אומר לחבריו למפלגה שמאז ומעולם האמין בשותפות ערבית-יהודית ומודה להם על ההזדמנות שנתנו לו ליישם שותפות כזו, כומנים קשים

"אמי היתה גננת בשכונת התקווה. המפגש שלה עם השכונה היה מרתק ומבחינתי היה בית ספר פוליטי. זו היתה שכונה ימנית, עוד לפני המהפך של 77, ואמא שלי השמאלנית היתה אשה אהובה בצורה בלתי רגילה בתקווה"

דב חנין בכנסת. "משבר האקלים הוא אתגר הרבה יותר גדול מכל סכסוך לאומי" צילום: אלה ידעיה

המהפך של 77, ואמא שלי השמאלנית היתה אשה אהובה בצורה בלתי רגילה בתקווה. עד היום אני פוגש אנשים מכל קצות המפה הפוליטית שנוכרים בהיותם ילדים בגן של שולה ומתמלאים בחום עצום".

בסרט יש קטע ארכיון מדהים שלך כנער, שבו אתה משתתף בחידון תולדות היישוב היהודי בארץ ישראל בערוץ הראשון ומהמם את המגיש בידענות שלך. איך הסכיבה קיבלה אותך כילד לא הכי שגרתי?

"הייתי ילד מוכשר, שנהנה להתווכח עם המורים בבית ספר. אבל תמיד עורתי לחברים לפתור בעיות והייתי אהוב, כי הייתי אחד כזה שטוב שהוא נמצא בסביבה. הייתי פרוץ ואנרכיסט, אבל שתי מחנכות השקיעו בי והכניסו משמעת לחיי. אחת המחנכות שלי בחטיבה היתה אשת לח"י, שלימדה אותנו בעל פה פרקים של התנ"ך ואת כל שירי ובוטניסקי. אחרי שנבחרתי לכנסת היתה למוחמד פֶרְכָה ולי פגישה עם בני מין נתניהו וגדעון סער, שהיו אז באופוזיציה, כדי לשוחח על עליית הגזענות ועל הפעולות שהאופוזיציה יכולה לנקוט כדי לשנות את המצב. במהלך הפגישה עשינו תחרות מי יודע בעל פה יותר שירים של ובוטניסקי. בואי נאמר שהליכוד הפסיד לפרְכָה ולי".

הוא נשוי ליעל חנין ולשניים שלושה בנים, בני 29, 33, ו-24, ונכדה בת שמונה חודשים. הם מתגוררים בדירה במרכז תל אביב ומנהלים אורח חיים צנוע וסביבתי למדי. חנין מרבה לרכוב על אופניים ולנסוע בתחבורה ציבורית. כאחת הסצינות המרתקות משעשעות

וללמוד חרף התנגדות חריפה מצד אביה. אתה לפעמים חושב כמה ההורים שלך היו גאים לראות אותך כחבר כנסת? (משתהה ועיניו נמלאות דמעות, אחרי זמן מה משיב בשקט) "אני חושב שהם היו גאים. במשך הרבה שנים, אמא שלי היתה גננת בשכונת התקווה בתל אביב. המפגש שלה עם השכונה היה מרתק ומבחינתי היה בית ספר פוליטי ממדרגה ראשונה. זו היתה שכונה מאוד ימנית, עוד הרבה לפני

והתאחדויות ספורט ועוד כהנה וכהנה חוקים חברתיים, סביבתיים, פמיניסטיים והומניים. על כולם חתומים לצדו גם ח"כים שבכל יום אחר היו שמחים להתנצח עם האיש השדוף, הממושקף והמטע חריג בנוף הישראלי.

חשבון נפש

חנין (61) גדל בשכונת כרם התימנים בתל אביב לזוג הורים מרדניים. שני הוריו הגיעו מבתיים דתיים אדוקים וחזרו בשאלה, ואמו אף הגדילה לעשות והלכה

אויבים פוליטיים מרים. זו אחת הסיבות שהובילו אותו להיות המ"חוקק המוביל בכנסת בעשור החולף, חרף היותו באופוזיציה. למעלה ממאה חוקים רשומים תחת שמו, כולם התקבלו בזכות שיתופי פעולה שעשויים להיראות מבחור מפתיעים. כך למשל, הצליח להגדיל את שכר המינימום ל-30 שקלים לשעה כי שיתף פעולה עם ח"כים מכל המפלגות. כך העביר גם את חוק "המוזהם משלם", חוק הארכת חופשת לידה, חוק שקיפות באגודות

אלה של גזענות ובצל חקיקת חוק הלאום. קולו נסדק והדמעות מרפיעות. חברי הכנסת מפטירים "דב, דב, דב" בחיבה עמוקה. ניכר שהם כבר מכירים את הרגשות שלו, ומודים לו גם הם מצדם על האפשרות שהוא העניק להם לשותפות. באופן כללי "שותפות" היא מילת מפתח בחייו של חנין. הוא משתף פעולה עם כל מי שרוצה איתו עין בעין ולו לגבי קצה קצהו של רעיון. הוא יכול לשתף פעולה בחום, תשוקה והערכה גם עם

"רציתי לפתוח את הלב של הצופים לאיש הזה"

יוצר הסרט "החבר דב", ברק הימן, מספר איך דרך חנין הצליח להיכנס ל"חדר המיטות של מדינת ישראל"

שהוא לא במיינסטרים. זה לא שאני עושה סרט על מאמי לאומי. אני עושה סרט על מישהו שמעריך על הסדר הקיים. בעיני הדעות שלו מאוד הגיוניות, צודקות ונכונות. אבל בעיני רוב הציבור, הדעות שלו הוויית וסהרורות".

הוא לא נתן לך אף לא שבירר של גישה לחייו האישיים, מה שבעיני הוא יתרון. זה הפריע לך?

"בהתחלה זה הטריד אותי, כי אני רגיל מסרטים אחרים שעשיתי להיכנס לדרמות משפחתיות בצורה הכי עמוקה שיש. חשבתי שאני אשבור אותו, ולא הצלחתי. בסופו של דבר החיים הפוליטיים שלו כל כך מסובכים ומרתקים, שלא באמת היה צורך להיכנס לכל מיני רכילות משפחתיות, שבמקרה שלו הן גם מאוד משעממות. זה לא חסר. הסרט מבחינתי הוא לא רק על דב חנין, אלא על הפוליטיקה הישראלית, ועל ישראל דרך העיניים של דב. במובן הזה אני מרגיש שלגמרי נכנסתי לחדר המיטות של מדינת ישראל. לא האמנתי למה שראיתי למשל בוועדת הכספים של הכנסת, שפועלת כמו מאפיה סיציליאנית ואין בה התנהלות דמוקרטית תקינה".

שני ליטמן

אנשים שלעולם לא יצביעו לו. ואתה שואל אותו למה, הוא אומר, אני כבר נבחרתי לכנסת, ועכשיו זה התפקיד שלי. זה הפוך מכל מה שאנחנו יודעים על פוליטיקה. בכנסת צילמתי אותו משתולל על מיירי רגב בוועדת הפנים בדיון על הפלגים, וחצי שעה אחר כך משתף איתה פעולה בדיון בעניין מפוני גבעת עמל. זה מראה איזה פוליטיקאי מיומן ומשופשף הוא. הוא לא מעגל פינות ולא מוותר על הערכים שלו, אבל גם יודע לשתף פעולה עם אויבים פוליטיים כשהאינטרס שלהם חופף".

מיד בתחילת הסרט אתה מצהיר על אהבתך אליו. כלומר, שלא נצפה פה לסרט אונייטיבי או ביקורתי.

"חשוב להפריד בין אונייטיבי לבין קורתי. יש בסרט ביקורת עליו בסאב-טקסט, ודרך אנשים שמדברים עליו. אבל לא היה לי שום עניין לעשות סרט אונייטיבי. זו חוויה אישית שלי, שרציתי שתהפוך לחוויה של עוד הרבה אנשים. אני חושב שבישראל של 2019 שבה להיות ערכי ושמאלני אלה דברים שעוד שנייה מוצאים מחוץ לחוק, אז לעשות סרט על איש שמבחינת רוב הישראלים הוא מסוכן לקיום היהודי, יש כזה אקט

ברק הימן צילום: דניאל בר און

מאבד את האנשים האלה".

בסופו של דבר, הימן סבור שהמאבקים קשורים באופן עמוק אחד בשני, וזו התובנה הפוליטית שמובילה את חנין. "אום אל חיראן, מפוני גבעת עמל ומפוטרי מג'רות ערד, הם כולם מאבקים נגד השיטה הקפיטליסטית, הצינית, המושחתת והגזענית, שדורסת את כולם. חנין קורא תגר על ההפרד ומשול הזה. רוב הפוליטיקאים משתינים בקשת גם על האנשים שהצביעו עליהם, וחנין עובד יום וליילה גם בעבור

בסרט אתה לא רק מתעסק במה שחשוב, אלא גם במה שיצטלם טוב ומה יתאים. למשל המאבק שלו בנושא הפוליטיים לא עיריית תל אביב ב-2008, שאותה פשוט לא צילמתי".

שיא הסרט, מבחינתו, קשור קשר הדוק לכיבוש, והוא הרגע שבו חנין קורא במליאת הכנסת את שמותייהם של אזרחים ערבים שנהרגו מידי כוחות הביטחון מאז אירועי אוקטובר 2000, אבל המליאה ריקה מאדם. "אני חושב שזה גם מה שגרם לו לפרוש, כי הוא הבין שהכנסת היא לא המקום שבו הדברים זזים, אלא הרחוב".

הימן מודה שהיתה עוד סיבה לכך שהמאבק הפלסטיני הווז מעט הצידה בסרט. "רציתי לפתוח את הלב של הצופים לאיש הזה, שמוגדר על ידי רבים כציבור כעוכר ישראל בגלל המפלגה שהוא שייך אליה, דרך המאבקים החברתיים שהוא מנהל. חשבתי שהם יבינו שהוא אדם אמיתי וכן ואוהב, אז הם יהיו מסוגלים להכיל את הדברים הקשים יותר, כמו המאבק נגד פינוי אום אל חיראן, והקראת השמות בכנסת. אם הייתי מתחיל את הסרט באום אל חיראן ובעצרת יום האדמה, הייתי

ברק הימן, יוצר הסרט "החבר דב", פגש את דב חנין לראשונה ב-2003, כשנשלח על ידי המגזין המנחה "42 מעלות", לעשות כתבה על עורך הדין הצעיר והלא מוכר שהחליף את תמר גוטנסיקי במשבצת היהודי של חד"ש. הימן אומר שהתאהב מיד. "לא האמנתי שהיצור הזה קיים בכ"ל. בעיקר מה שנגע לי ללב זה שאיך יכול להיות אדם שמדבר בצורה נחרצת ונחושה על כל העוולות הכי כבדות, ובאותו זמן הוא כל כך אופטימי ומלא חיים, וגם פטריוט. מאוד ישראלי ומאוד לחמני בו זמנית. הוא הפך בשבילי למצפון ומגדלור מוסרי". ב-2006 חנין נבחר לכנסת, והימן המשיך ללוות אותו כל השנים, אבל רק ב-2014 החליט גם לעשות עליו סרט.

חשוב לו להבהיר שבניגוד להתרשמותי מהסרט אחרי הקרנתו בדוקאביב, שכ"ללה התייחסות לכך שנראה שהמחויבות הגדולה של חנין היא לעוולות החברתיות, ואילו הנושא הפלסטיני הוא פחות הדגל אותו הוא נושא, בעיניו חבר הכנסת לשעבר דווקא מחויב מאוד לסיום הכיבוש והסכסוך עם הפלסטינים. הימן מוטרד מכך שזה לא מספיק ברור בסרט. "זה חלק משמעותי מה-DNA הפוליטי שלו. אבל

25.79x23.46	3/3	עמוד 3	הארץ - גלריה	29/05/2019	68612371-4
תוכן ערוץ ים דוק YES ים שידורי לוויין - ים 103681					

חנין במאבק להעלאת שכר המינימום צילום: אלון לי גרין

“הספר החדש הוא למעשה ויכוח עם החברים הקרובים שלי, שהמוטו שלהם הוא ‘הכל אבוד’. כל כך הרבה אנשים טובים ואינטליגנטים הגיעו למסקנה השגויה הזאת, שנותנת כוח פוליטי אדיר למחנה הנגדי”

שמעט אנשים מקבלים בחייהם. “הפרישה מגיעה ממקום של חשבון נפש עמוק. נבחרתי לכנסת כדי לנסות לשנות את העולם. הדיבר הטוב שאני יכול להגיד הוא שלפחות העולם לא שינה אותי. הדבר הרע שאני יכול להגיד הוא שעשיתי הרבה שינויים קטנים ומשמעותיים, אבל החברה שלנו הולכת בכיוון לא נכון. כאיש ציבור, אני לא יכול לגלגל את האחריות על מישוהו אחר, כי אם העסק הזה הולך לכיוון לא טוב במשמרת שלי, אז זו גם אחריות שלי. שאלתי את עצמי מה כן יכול להצליח,

בסרט, הוא עולה על אוטובוס ומציג לנהג תעודה. הנהג שואל אותו “מה זה התעודה הזאת?” וחנין עוץ נה “חבר כנסת”. ניכר שאיש מנוסעי האוטובוס וגם לא הנהג מזהים אותו או מתרגשים מהעובדה שחבר כנסת חולק איתם תחבורה ציבורית.

גם סצינת הפתיחה של הסרט מציגה את ההעדפות התחבורתיות של חנין. הוא נראה בה רוכב על אופניים ברחובות תל אביב כשב-רקע נשמעות אמירות שונות עליו בקול אומריהן – “שוגה באש-ליות”, “הפך להיות מיהודי לחצי ערבי”, “קומניסט” ועוד.

האמירות האלה מצויות בקצה אחד של הסקאלה. בקצה השני נמצאים דברי הברכה החמים שחנין שמע בחודש האחרון מאז שעזב את הכנסת ופקד עשרות אירועי פרידה. בכולם הורעפו עליו ועל פועלו שבחים אוהבים ומכירי תודה. חנין הופתע מצונאמי ההוקרה הזה. “החוויה שלי בכנסת הייתה שאף אחד לא יודע מה אני עושה שם. עשיתי מה שרשתי תיארה גדולה, אבל הרגשתי שאף אחד לא באמת יודע איזה חוקים אני מעביר ואיזה אני מצליח לתקוע. לכן, כמויות החום שקיבלתי בתקופה האחרונה מכיוונים שונים ריגשו אותי, עד כדי כך שהיה לי קשה להכיל. זה היה כמו להיות בהלוויה של עצמי. המון פעמים. הייתי צריך להגיד לעצמי שאני עדיין חיי”.

למה פרשת מהכנסת?

“הרבה שואלים אותי אם פרשתי בגלל בריאות, אז התשובה היא שהכל בסדר. אני בריא. לא הרגשתי שמיציתי ואני גם לא רואה את זה כסוג של הרמת ידיים מפוליטיקה. הכנסת היא זירה חשובה וחיוני שיהיו בה אנשים טובים שבאים להילחם. אפשר לעזור להרבה אנשים בכלים שהכנסת מעניקה. זה אולי יישמע מורפרו, אבל אני יכול לראות לנגד עיניי מאות אנשים, עם פנים ושם, שאני יודע שאם לא הייתי בכנסת החיים שלהם היו פחות טובים. את יודעת איזה הרגשה זו? זו מתנה

מספקים את אחד ההסברים הכי מניחים את הדעת שניתן למצוא כיום למציאות הנוכחית. אחרים, תוכנית הפעולה שהם מציעים נשמעת הגיונית ובת יישום.

“הספר הוא למעשה ויכוח עם החברים הקרובים שלי, עם אנשים שאני אוהב ומעריך, שהמוטו שלהם הוא ‘הכל אבוד’”, הוא מסביר, “כל כך הרבה אנשים טובים ואינטליגנטים הגיעו למסקנה שנותנת כוח פוליטי אדיר למחנה הנגדי. אני לא מזלזל בכנסת, להיפך. אני מודע לכך שיש אתגרים קשים, שיהיה מסובך להתמודד איתם, אבל אני גם יודע שבני אדם הם יצורים שמוסוגלים להתמודד עם אתגרים. בכל תקופה בהיסטוריה היו אתגרים ואנשים פתרו אותם. החיים שלנו הם אתגרים מתמשכים”.

חנין הוא אדם כריזמטי, רטוריקן מוכשר ואופטימי בצורה שנידמת לעיתים משיחית. הוא שולל בתוקף את המושג “משיח” בהקשר שלו, אבל שמח לפרט מדוע הוא אופטימי: “מחנה האנשים שרוצים שינוי בחברה הישראלית – שיהיו פה שלום, דמוקרטיה ושוויון – הוא יותר גדול ויותר מגוון ממה שנוטים לתאר אותו. אני פוגש את האנשים האלה בהמונים מקומות בארץ, לא רק בתל אביב אלא בכל סוגי הפריפריה. הדמוגרפיה לא פועלת בכיוון שאתה מתאר. הקבוצות האחרות מביאות לעולם יותר ילדים בעוד הקבוצה שלך עוזבת את ישראל במספרים גבוהים”.

“אני חולק על הנחת היסוד של הטענה הדמוגרפית, לפיו אנשים נולדים לתוך עמדות פוליטיות ולא יכולים לשנות אותן. אם ההנחה הזו הייתה נכונה, אני הייתי חרדי כמו ארבעת סבני וסבתי. הטעם של המעשה הפוליטי, והאתגר הגדול שלו, הוא להביא לשינוי בעמדותיהם של אנשים. האתגר לא פשוט, אבל כפי שההיסטוריה מראה שוב ושוב, הוא בהחלט אפשרי. שאלת השאלות היא איך מעבירים אנשים ממצב פסיבי

“נבחרתי לכנסת כדי לנסות לשנות את העולם. הדבר הטוב שאני יכול להגיד הוא שלפחות העולם לא שינה אותי. הדבר הרע הוא שעשיתי הרבה שינויים קטנים ומשמעותיים, אבל החברה הולכת בכיוון לא נכון”

לאקטיבי. דמוקרטיה היא לא רק טקס של שימת פתק בקלפי, ואז במשך ארבע שנים לקלל את מי שכן נבחר. דמוקרטיה היא היכולת היוזימית שלנו להשפיע על מה שקורה כאן”.

את תחושת היכולת הזאת אנשים איבדו, לכן הם מיואשים. “אתן לך דוגמאות מהשנים האחרונות: המאבק המוצלח להגדלת שכר המינימום ל-30 שקל לשעה נוהל תחת ממשלת נתניהו בעל ההשקפה האולטרה קפיטליסטית. חוק אוויר נקי עבר למרות התנגדות הממשלה. את גירוש מבקשי המקלט מנענו למרות שנתניהו רצה לגרש אותם. אחת הדוגמאות הבולטות היא מעמדן של קהילות הלהט”ב בישראל. האם אפשר להצביע על ממשלה כלשהי שעשתה שינוי במעמדן? לא. ובכל זאת חל שינוי לטובה במעמדן. זו לא בחירה בקלפי אלא תוצאה של המון אנשים שנתנו פייט בכל מיני שדות – בפובליציסטיקה, בתרבות, באמנות, בחיינו, בחרבה האזרחית ובאמצעות לחץ על המערכת הפוליטית”.

אפשר להיות ציניים ולומר שהם הצליחו כי מי ששולט היום בפועל הן לא ממשלות נבחרות אלא תאגידים צמאי רווחים, ושלטה”בים מהווים כוח קנייני בעבור התאגידים האלה.

“האמירה שלך אינה צינית, אלא מצביעה על כך שהעולם הוא דיאלקטי ולכל תופעה יש כמה פנים. מי שנראה מזווית אחת חלש, מזווית אחרת הוא חזק,

ולהיפך. לדוגמה, החוויה של רוב השכבות המבוססות בישראל היא שהן קורבן של הפריפריה העינית, שקובעות את הפוליטיקה כך שלפריפריה העינית בישראל יש זווית של המציאות שדרכה יש להן כוח. השאלה שתמיד מעסיקה אותי היא איך עושים שינוי והתשובה היא בין היתר על ידי הסתכלות על המציאות מהזוויות הלא צפויות שלה, כשהחלש הוא בעצם חזק”.

בספרם טובעים חנין ופילק את המושג “התנגדות בונה” – זו קריאה להתנגד למצב הקיים אבל גם להציע אלטרנטיבה. דוגמאות לכך אפשר למצוא בשלל הפעילות של “עומדים ביחד”. למשל ב”תו הדו לשוני”, שניתן לבתי עסק המספקים ללקוחותיהם מידע בשתי שפות, בעברית ובערבית. הפעולה הזאת מבטאת התנגדות לחוק הלאום וגם מציעה חלופה פרקטית, שבה השפה הערבית הופכת מאיום לכרימה יומיומי.

אי אפשר שלא להזכיר את משבר האקלים. פעלת רבות בנושא אבל זה לא ממש מצליח, לא כאן ולא בעולם. זה מביא אותך לידי פסימיות?

“משבר האקלים הוא אתגר הרבה יותר גדול מכל סכסוך לאומי והרבה יותר מסוכן. ובכל זאת, בני אדם הם יצורים מתוחכמים שידעו לייצר שינויים חברתיים גדולים לאורך ההיסטוריה. לכן, ברמה העקרונית אנחנו יכריזים להתמודד גם עם משבר האקלים. עוד לא הפסדנו. יכול להיות שנצליח ויכול להיות שלא נצליח. אבל וואו, כמה ההצלחה האפשרית הזאת שווה את זה, כמה שווה עלתת פייט. כמה הרבה נמצא על קף המאזניים”.